

*Załącznik nr 2 do uchwały nr 63/2020/2021
Senatu UAM z dnia 23 stycznia 2021 r.*

Wyciąg

z I nadzwyczajnego i I zwyczajnego posiedzenia Rady Naukowej Dyscypliny Pedagogika
z dnia 14 października 2020 roku

**Uchwała 006/2020/2021/RNDP dotycząca opinii Rady Naukowej Dyscypliny Pedagogika
ws. poparcia wniosku o nadanie tytułu profesora dr. hab. Andrzejowi Murzynowi**

Głos zabrała prof. zw. dr hab. Agnieszka Cybal-Michalska, która poinformowała, że Rada podejmie uchwałę dotyczącą opinii ws. poparcia o nadanie tytułu profesora dr. hab. Andrzejowi Murzynowi; decyzja Rady w dalszej kolejności zostanie przekazana na Senat Uniwersytetu im. A. Mickiewicza w Poznaniu, którego głosowanie będzie w tej sprawie decydujące.

Następnie Pani Dziekan, prof. zw. dr hab. Agnieszka Cybal-Michalska powiadomiła członków Rady, że wszystkie informacje przekaze w określonym porządku, tak, by wszyscy mogli tę sprawę dobrze rozpoznać i podjąć opinię. Pani Dziekan poinformowała, że w dniu 16 grudnia 2019 roku Centralna Komisja ds. Stopni i Tytułów po rozpatrzeniu odwołania dr. hab. Andrzeja Murzyna od uchwały Rady Wydziału Studiów Edukacyjnych UAM w Poznaniu z dnia 6 lutego 2018 roku, odmawiającej poparcia wniosku o nadanie tytułu naukowego profesora nauk społecznych, postanowiła uchylić zaskarżoną uchwałę i przekazać sprawę do ponownego rozpatrzenia tej samej jednostce organizacyjnej.

Pani Dziekan poinformowała członków Rady, że zgodnie z art. 179 ust. 3 ustawy z dnia 3 lipca 2018 roku przepisy wprowadzające ustawę – Prawo o szkolnictwie wyższym, w uczelni czynności związane z postępowaniem o nadanie tytułu profesora od 1 października 2019 r. prowadzi senat, który jest organem kompetentnym do podjęcia uchwały ws. poparcia wniosku o nadanie tytułu profesora dr. hab. Andrzejowi Murzynowi. Pani Dziekan wskazała, że JM Rektor, prof. Andrzej Lesicki, z kolei kierując się regulacją ustawową i statutową poinformował, że wszelkie czynności związane z postępowaniem o nadanie tytułu profesora zostaną przeprowadzone przez senat naszej uczelni po uprzednim wyrażeniu opinii w danej sprawie przez radę naukową danej dyscypliny na wniosek rektora. Pani Dziekan podkreśliła, że taka procedura jest przewidziana w Uniwersytecie im. A. Mickiewicza w Poznaniu i jak najbardziej należy jej przestrzegać i dodała, że podczas Rady, jej członkowie podejmą uchwałę dotyczącą opinii ws. poparcia wniosku o nadanie tytułu profesora dr. hab. Andrzejowi Murzynowi, natomiast to senat podejmie decyzję wiążącą i zaprosi recenzentów na swoje posiedzenie.

W dalszej kolejności Pani Dziekan, prof. zw. dr hab. Agnieszka Cybal-Michalska, w związku z tym, że Centralna Komisja ds. Stopni i Tytułów podjęła decyzję po rozpatrzeniu odwołania dr. hab. Andrzeja Murzyna od uchwały Rady Wydziału Studiów Edukacyjnych UAM w Poznaniu z dnia 6 lutego 2018 roku - zapoznała członków Rady z Opinią Rady Wydziału w sprawie odwołania dr. hab. Andrzeja Murzyna od uchwały Wydziału Studiów Edukacyjnych Uniwersytetu im. A. Mickiewicza w Poznaniu.

Zgodność z oryginałem / kserokopii z oryginałem zaświadczam

Sekretarz Rektora
Uniwersytetu im. A. Mickiewicza
w Poznaniu

12.03.2021 Kierownik
Biura Rektora
Poznań, dnia

Małgorzata Koźlarek
mgr inż. Małgorzata Koźlarek

ul. A. Szamarzewskiego 89, 60-068 Poznań
tel. +48 61 829 21 44
magdalena.ryzewska@amu.edu.pl

www.wsc.amu.edu.pl

Następnie Pani Dziekan, odczytała uzasadnienie decyzji Centralnej komisji ds. Stopni i Tytułów, uchylającej zaskarżoną przez dra hab. Andrzeja Murzyna uchwałę Rady Wydziału Studiów Edukacyjnych UAM, nr 037/2017/2018, z dnia 6 lutego 2018 r., w sprawie: poparcia wniosku o nadanie tytułu naukowego profesora w dziedzinie nauk społecznych dr. hab. Andrzejowi Murzynowi.

W tym miejscu spotkania Pani Dziekan, prof. zw. dr hab. Agnieszka Cybal-Michalska odczytała uzasadnienie Uchwały nr 037/2017/2018 Rady Wydziału Studiów Edukacyjnych UAM, z dnia 6 lutego 2018 r., w sprawie: poparcia wniosku o nadanie tytułu naukowego profesora w dziedzinie nauk społecznych dr. hab. Andrzejowi Murzynowi, przypominając członkom Rady, że uchwała ta została uchylona decyzją Centralnej Komisji ds. Stopni i Tytułów i w opinii tej komisji ma ona charakter ogólnikowy; tym samym oczekuje się odwołania do obszarów działalności, które powinien wykazać kandydat do tytułu profesora.

W dalszej części spotkania, prof. zw. dr hab. Agnieszka Cybal-Michalska zapoznała członków Naukowej Rady Dyscypliny Pedagogika z wszystkimi etapami postępowania ws. poparcia wniosku o nadanie tytułu profesora dr. hab. Andrzejowi Murzynowi.

Pani Dziekan poinformowała, że członkowie Rady zapoznali się z dokumentacją i recenzjami dorobku dra hab. Andrzeja Murzyna (dokumentacja z postępowania wraz z recenzjami została przykazana do zapoznania się wszystkim Członkom Rady Naukowej Dyscypliny Pedagogika). Prof. zw. dr hab. Agnieszka Cybal-Michalska podczas obrad przedstawiła konkluzje pięciu recenzji, w takiej kolejności, w jakiej wpływały na Wydział Studiów Edukacyjnych UAM.

W konkluzji recenzji dorobku dra hab. Andrzeja Murzyna, prof. dr hab. Joanna Rutkowiak podkreśliła, że jest on ilościowo dosyć duży, ale o jakości, której trudno było recenzentce uznać za satysfakcjonującą w aspekcie procedowania o nadanie tytułu profesora. Recenzentka wskazała, że w pohabilitacyjnym okresie pracy naukowej, dr hab. Andrzej Murzyn zmienił własne ukierunkowanie w zakresie gromadzenia dorobku naukowego - dodając, że o ile wcześniejsze osiągnięcia kandydata, były ilościowo skromniejsze i prezentowały się obiecująco pod względem jakości, o tyle późniejsze rozbudowywanie dorobku naukowego realizowane było wszcz, nie w głąb, tj. w kierunku większego koncentrowania się na różnorodności i wielości podejmowanych zagadnień, aniżeli na pogłębianiu wybranych obszarów poznawczych, co, jak dodała prof. Rutkowiak, można uzupełnić wypowiedziami towarzyszącymi. W konkluzji recenzji, prof. dr hab. Joanna Rutkowiak wskazała, że realizacja strategii, która była zaledwie Jej domysłem, zaowocowała wieloma tekstami o tematyce interesującej, ale nadmiernie zredukowanej w warstwie teoretyzowania - zarówno jako filozofowania, jak i poznawczego kontekstowania omawianej problematyki, co dało mało odkrywcze wyniki. Recenzentka zwróciła także swą uwagę na styl pisarski Autora, który zaznaczał się w części tekstów i polegał na rekonstruowaniu i operowaniu licznymi wątkami literaturowymi, ale w sposób bardziej skojarzeniowy niż problemowy, co w opinii prof. Rutkowiak, nie sprzyja sprawnemu budowaniu wywodów i formułowaniu twórczych konkluzji poznawczych. Prof. Joanna Rutkowiak wskazała, że dr hab. Andrzej Murzyn, przedstawiając cele swojej książki o filozofii edukacji sformułował następujące pragnienie: „Chodzi mi przede wszystkim o to, aby zaproponowana tutaj

struktura i układ zależności między poszczególnymi zagadnieniami stały się dla odbiorcy czymś znacznie więcej niż kolejnym paradygmatem, który należy po prostu przyswoić i w odpowiednim momencie odtworzyć” (s.11), i dodała, że obawia się, iż głównym kłopotem czytelnika może być nie tyle sprawa owego przyswajania, ile ustalenia – na czym polega paradygmat, który stworzono. Prof. Joanna Rutkowiak podkreśliła, że jako czytelniczka i recenzentka paradygmatu takiego w książce nie dostrzegła, co w Jej opinii stanowi podstawę argumentu, że pozycja ta, ulokowana jako znacząca w zestawie osiągnięć naukowych kandydata na profesora, nie spełnia awansowych profesorskich wymagań naukowo – merytorycznych. W zakończeniu konkluzji, prof. Joanna Rutkowiak uznała (zbierając uwagi zawarte w przedstawionej recenzji), że pohabilitacyjny dorobek naukowy Pana dra hab. Andrzeja Murzyna, ubiegającego się o tytuł profesora nauk społecznych, nie przekracza znacznie wymagań przewodu habilitacyjnego, nie spełnia zatem, zdaniem Recenzentki, wymagań ustawowych; prof. Joanna Rutkowiak nie udzieliła poparcia dla odpowiedniego wniosku.

Następnie Pani Dziekan przedstawiła konkluzję recenzji ks. prof. dra hab. Stanisława Dziekońskiego. Recenzent wskazał, że biorąc pod uwagę to, że przedłożona do oceny rozprawa profesorska wraz z innymi publikacjami, jakie zostały wydane przez dra hab. Andrzeja Murzyna – stanowią wkład w rozwój nauk pedagogicznych oraz to, że zostały spełnione pozostałe warunki do ubiegania się o tytuł profesora, zawnioskował (z przekonaniem) do Rady Wydziału Studiów Edukacyjnych Uniwersytetu im. A. Mickiewicza w Poznaniu o rozpatrzenie wniosku w sprawie o nadanie profesorowi nadzwyczajnemu UŚ tytułu profesora w dziedzinie nauk społecznych.

Z kolei prof. dr hab. Jadwiga Mizińska, w swej recenzji podkreśliła, że dorobek dra hab. Andrzeja Murzyna odznacza się wyjątkową obfitością i wielowymiarowością. Charakteryzuje go równowaga pomiędzy teorią a praktyką, zarówno w wymiarze pogłębiania (i popularyzowania) współczesnej personalistycznie nastawionej pedagogii, jak też inicjatyw translatorskich i wydawniczych. Recenzentka wskazała, że trudno oprzeć się podziwowi wobec niesłychanej ilości wypromowanych licencjatów i magisteriów, podkreśliła ponadto liczne funkcje pełnione przez dra hab. Andrzeja Murzyna. Prof. Jadwiga Mizińska wskazała, że nie ma wątpliwości, iż wszechstronny i solidnie udokumentowany dorobek dra hab. Andrzeja Murzyna, wyczerpuje warunki przewidziane przez Ustawę z dnia 14 marca 2003 roku i uznała go za godny do nadania dr. hab. Andrzejowi Murzynowi tytułu naukowego profesora. Na zakończenie recenzji prof. Jadwiga Mizińska podkreśliła, że osobiście cieszy się, że dr hab. Andrzej Murzyn powiększy grono humanistów, nawiązujących do starożytnej paidei, która zrodziła ideał ponadgranicznych związków filozofii z pedagogiką.

Prof. dr hab. Józef Górniewicz w konkluzji swojej recenzji dorobku dra hab. Andrzeja Murzyna podkreślił, że jest On pedagogiem z pierwszego wykształcenia akademickiego, bowiem ukończył studia z zakresu pedagogiki kulturalno-oświatowej na Wydziale Pedagogiczno-Artystycznym UŚ – Filia w Cieszynie; kolejne stopnie naukowe uzyskał w innej dyscyplinie - filozofii. Recenzent dodał, że dzisiaj filozofia zaliczana jest do obszaru nauk humanistycznych, zaś pedagogika – do obszaru nauk społecznych. Osiągnięcia naukowe kandydata są zatem brzegowe w obu tych sztucznie rozdzielonych naukach. Prof. Górniewicz

wskazał, że podziału dokonano w formie rozporządzenia ministra właściwego do spraw nauki, czyli biurokratycznie, a nie merytorycznie i dodał, że w sensie prawnym pedagogika i filozofia znajdują się w odrębnych dziedzinach nauki. Prof. Józef Górniewicz podkreślił, że dorobek badawczy kandydata do tytułu naukowego profesora jest znaczący w ujęciu statystycznym i dodał, że dr hab. Andrzej Murzyn opublikował 6 monografii autorskich, wskazując jednocześnie, że kilka tych prac spełnia jedynie minimalne wymagania co do objętości, określone w przepisach prawa jako monografia naukowa. Prof. Górniewicz zauważył, że dr hab. Andrzej Murzyn, w okresie po uzyskaniu stopnia doktora habilitowanego nie opublikował żadnej pracy w czasopiśmie naukowych; przygotował 15 artykułów, w tym 4 w języku angielskim, które zamieścił w pracach zbiorowych. W konkluzji recenzji, prof. Józef Górniewicz, wskazał, że w ciągu 11 lat od uzyskania habilitacji kandydat do tytułu profesora uczestniczył ledwie w 15 konferencjach naukowych, dodając, że nie był zatem szczególnie aktywnym pracownikiem nauki w sferze promocji własnych idei filozoficznych i pedagogicznych; problematyka konferencji dotyczyła głównie zagadnień z pogranicza filozofii i pedagogiki – w obu tych obszarach badacz porusza się dosyć swobodnie. W dalszej kolejności, w konkluzji, prof. Józef Górniewicz wskazał, że dr hab. Andrzej Murzyn nie posiada żadnego doświadczenia w występowaniu z wnioskami do instytucji finansujących badania naukowe. Bynajmniej w zaprezentowanym autoreferacie, jak podkreśla Recenzent, nie odnalazł żadnej informacji w tym zakresie. Dr hab. Andrzej Murzyn nie kierował zatem zespołami badawczymi, nie rozliczał środków na badania naukowe, nie pełnił roli inicjatora badań w sferze nauk społecznych, a przecież – jak zauważył prof. Górniewicz – aspiruje do uzyskania tytułu naukowego z tego właśnie obszaru wiedzy naukowej, dodając, że dopiero w połowie swojego 18 stronicowego autoreferatu dr hab. Andrzej Murzyn omawia swoje osiągnięcia i doświadczenia badawcze i dydaktyczne okresu szczególnie interesującego recenzentów, czyli po uzyskaniu stopnia doktora habilitowanego. Recenzent podkreślił, że dr hab. Andrzej Murzyn spełnia minimalne wymagania określone w przepisach prawa dotyczące kandydatów do tytułu profesora w obszarze promocji młodej kadry naukowej i wskazał, że pełnił On rolę promotora w jednym zakończonym przewodzie doktorskim, a uprawniona rada wydziału powierzyła Mu rolę promotora w jednym otwartym przewodzie doktorskim. Jak zauważa prof. Górniewicz, z dostarczonej dokumentacji wynika, że dr hab. Andrzej Murzyn nie był recenzentem w przewodach doktorskich; dwukrotnie zaś występował w roli recenzenta w przewodzie habilitacyjnym i dwukrotnie był członkiem komisji habilitacyjnej w dwóch postępowaniach habilitacyjnych. Recenzent w konkluzji podkreślił także, że kandydat do tytułu naukowego zamieścił ledwie śladowe informacje o swoich dokonaniach w sferze dydaktycznej, w roli nauczyciela akademickiego i dodał, że raczej z kontekstu analizy treści zamieszczonych przez Niego w autoreferacie można domniemywać, że prowadził zajęcia dydaktyczne z teorii wychowania, zapewne także z filozofii wychowania i seminaria magisterskie; posiada tutaj znaczące osiągnięcia – wypromował 300 magistrów i 200 licencjatów. Prof. Józef Górniewicz podkreślił, że dr hab. Andrzej Murzyn jest aktywnym działaczem lokalnych stowarzyszeń kulturalnych, znawcą problematyki pogranicza kulturowego polsko – czeskiego; zasiada w radach kilku organizacji propagujących wartości nauki i kultury regionalnej; posiada bogate doświadczenie jako

członek zespołów rekomendujących teksty naukowe poszczególnych serii wydawniczych z obszaru nauk humanistycznych i społecznych.

Recenzent w konkluzji podkreślił, że generalna ocena dorobku naukowego i osiągnięć w pracy dydaktycznej i organizacyjnej Pana dra hab. Andrzeja Murzyna jest niezwykle skomplikowana. Z jednej strony można powiedzieć, że nie spełnia wielu kryteriów określonych w przepisach prawa dla kandydatów do tytułu naukowego. Z drugiej zaś strony posiada znaczący w sensie ilościowym dorobek naukowy z pogranicza pedagogiki i filozofii. Jego myśl filozoficzna i pedagogiczna skupiona wokół wpierw analizy dorobku badawczego „ojca” naukowej pedagogiki J. F. Herbarta jest osiągnięciem znaczącym ale z tego obszaru dr hab. Andrzej Murzyn uzyskał habilitację. Potem kontynuował badania nad recepcją myśli niemieckiego uczonego we współczesnej pedagogice, czy może raczej historii myśli pedagogicznej. Przywołał do dyskursu pedagogicznego w Polsce postacie i poglądy Kena Robinsona i Kierana Egana. Prof. Józef Górniewicz podkreślił, że jednak to przedsięwzięcie ocenia niezwykle krytycznie i dodaje, że dwie prace spełniające minimalne wymagania objętościowe dla monografii naukowej nie wywołały wielkiego wrażenia na polskich badaczach tej problematyki; raczej okazuje się, jak pisze prof. Górniewicz, że to polska myśl pedagogiczna znacząco wyprzedza dokonania angielskiego i irlandzkiego uczonego. Recenzent wskazał, że pozostaje ocena pracy „Współczesna filozofia edukacji – kluczowe kwestie” i dodał, że jest to bez wątpienia interesujące studium naukowe i poniekąd podręcznik akademicki dla pedagogów i kandydatów na nauczycieli. Prof. Górniewicz podkreślił, że wartość tej rozprawy obniża to, iż stanowi jedynie uzupełnienie do wcześniej opublikowanej pracy poświęconej rudymetarnym zagadnieniom filozofii edukacji i jako suplement do innej pracy traci tym samym powab nowości i oryginalności. Recenzent wskazał, że od ponad trzydziestu sześciu lat prowadzi badania nad twórczością, zdolnościami, w tym przede wszystkim wyobraźnią; dodał, że zdumiewa Go obojętność cieszyńskiego uczonego do analizy i recepcji dokonań w tym zakresie polskich uczonych, pedagogów, psychologów, ale także socjologów i filozofów. Prof. Górniewicz podkreślił, że istnieje bogata literatura przedmiotu w tym zakresie, dodając, że kandydat do tytułu profesora prowadzi badania nad podobną problematyką autorów zachodnich nie dostrzegając polskich osiągnięć w tej sferze.

Na zakończenie konkluzji, prof. dr hab. Józef Górniewicz, na podstawie art. 26 obowiązującej ustawy o stopniach naukowych i tytule naukowym z 2003 roku, z późniejszymi zmianami, z przykrością wystąpił do Rady Wydziału Studiów Edukacyjnych UAM z wnioskiem o nie nadanie Panu dr. hab. Andrzejowi Murzynowi tytułu profesora nauk społecznych i uznał Jego propozycję jednak za przedwczesną.

Z kolei w konkluzji recenzji dorobku dra hab. Andrzeja Murzyna, prof. dr hab. Roman Leppert podkreślił, że przedstawione osiągnięcia nie wyczerpują listy Jego dokonań w okresie po uzyskaniu stopnia doktora habilitowanego i dodał, że wspominał w swej recenzji o 12 monografiach, których kandydat był (współ)redaktorem; do dokumentacji została dołączona jedna, nieuwzględniona zresztą w wykazie sporządzonym przez Bibliotekę. Prof. Leppert wskazał, że mowa była również o 15 rozdziałach w monografiach wieloautorskich (z których trzy zostały opublikowane w języku angielskim) – żaden z nich nie znalazł się w

przedstawionej do oceny dokumentacji. Prof. Roman Leppert podkreślił, że z Ankiety oceny osiągnięć naukowych osoby ubiegającej się o nadanie tytułu profesora wynika, że dr hab. A. Murzyn w latach 2006 – 2016 uczestniczył czynnie w 15 konferencjach naukowych w tym w 4 odbywających się poza granicami Polski (Słowacja, Czechy) i dodał, że kandydat jest członkiem redakcji serii wydawniczych i czasopism: Dialog bez granic – seria wydawnicza Oficyny Wydawniczej IMPULS, Filozofia i Pedagogika - seria wydawnicza Oficyny Wydawniczej IMPULS, Cieszyński Almanach Pedagogiczny – czasopismo wydawane przez Wydawnictwo Uniwersytetu Śląskiego. Recenzent podkreślił, że dr hab. A. Murzyn jest członkiem komisji przeprowadzającej egzaminy doktorskie z pedagogiki na Wydziale Etnologii i Nauk o Edukacji Uniwersytetu Śląskiego w Cieszynie. W latach 2008 – 2013. Do osiągnięć dydaktycznych kandydata należy wypromowanie ponad 300 magistrów i 200 licencjatów (tak duża liczba jest konsekwencją masowego kształcenia na kierunku pedagogika w pierwszej dekadzie XXI wieku). W konkluzji recenzji prof. Roman Leppert wskazał, że gdy chodzi o działalność organizacyjną to warto wspomnieć o pełnieniu przez dra hab. Andrzeja Murzyna funkcji zastępcy dyrektora ds. naukowych Instytutu Nauk o Wychowaniu WEiNoE UŚ w Cieszynie w latach 2004 – 2008 oraz kierownika Zakładu Edukacji Integralnej i Obywatelskiej w latach 2009 – 2011, a następnie (od roku 2011) kierownika Zakładu Historii i Teorii Wychowania. Recenzent podkreślił, że przywołane osiągnięcia nie rozstrzygają jednak w kwestii zajęcia przez Niego stanowiska w sprawie nadania Kandydatowi tytułu naukowego; powrócił zatem do ustawowych wymogów określonych w art. 26 i stwierdził, że dr hab. A. Murzyn w okresie po uzyskaniu stopnia naukowego doktora habilitowanego zgromadził dorobek naukowy przekraczający wymagania stawiane w postępowaniu habilitacyjnym, zarówno w aspekcie ilościowym, jak i jakościowym. Prof. Roman Leppert zauważył, że przedstawione do oceny monografie dotyczące Kena Robinsona myślenia o edukacji oraz Kierana Egana opowiadania jako metody kształcenia stanowią ważne dla współczesnego myślenia o edukacji i praktyki edukacyjnej rozprawy. Podręcznik „Współczesna filozofia edukacji” stanowi z kolei w Jego opinii, autorski wykład dotyczący zagadnień uznanych przez kandydata za ważne. Prof. Leppert wskazał ponadto, że dr hab. A. Murzyn po uzyskaniu habilitacji odbył dwa staże w instytucjach naukowych (Czechy, USA), spełnił w ten sposób warunek wymieniony w art. 26 jako drugi. W dalszej kolejności Recenzent podkreślił, że kandydat posiada wymagane ustawą osiągnięcia w opiece naukowej; wypromował jednego doktora, jest promotorem w jednym otwartym przewodzie doktorskim, dwukrotnie pełnił funkcję recenzenta w przewodach habilitacyjnych, ponadto był dwukrotnie członkiem komisji w postępowaniach habilitacyjnych.

Prof. Roman Leppert w zakończeniu konkluzji podkreślił, że biorąc powyższe pod uwagę zawniósł o nadanie dr. hab. Andrzejowi Murzynowi tytułu naukowego profesora nauk społecznych.

Następnie prof. zw. dr hab. Agnieszka Cybal-Michalska poinformowała, że w dniu 24 stycznia 2018 roku odbyło się posiedzenie zespołu ds. przewodu profesorskiego dra hab. Andrzeja Murzyna, w składzie: prof. zw. dr hab. Agnieszka Cybal-Michalska – Przewodnicząca, członkowie: prof. zw. dr hab. Iwona Chrzanowska, prof. zw. dr hab.

Magdalena Piorunek, prof. zw. dr hab. Zbyszko Melosik; prof. zw. dr hab. Stanisław Dylak, był nieobecny – nieobecność była usprawiedliwiona. Pani Dziekan zapoznała uczestników z treścią protokołu; przekazała członkom Rady, że podczas posiedzenia zespołu, miało miejsce głosowanie ws. poparcia wniosku o nadanie tytułu profesora dr. hab. Andrzejowi Murzynowi, którego wyniki były następujące: 1 głos na tak, 1 głos na nie, 2 głosy wstrzymujące, innych głosów nie było.

W dalszej części Rady Pani Dziekan zaprosiła uczestników do dyskusji.

W pierwszej kolejności głos zabrała prof. zw. dr hab. Magdalena Piorunek, która podkreśliła, że odniesie się do formalnych wymagań, jakie sformułowane są w ustawie o stopniach i tytule naukowym i wskaże na podstawie recenzji, które zostały sporządzone, czy kandydat spełnia te wymagania, czy też nie i dodała, że chciałaby, by Jej wypowiedź była traktowana jako głos porządkujący pewne treści oraz, że nie opowiada się ani za poparciem, ani też za brakiem poparcia wniosku p. dra hab. Andrzeja Murzyna. Pani prof. Magdalena Piorunek odnosząc się do zapisów art. 26 ust. 1. ustawy o stopniach i tytule naukowym, dotyczących kryteriów uprawniających do ubiegania się o tytuł profesora, wskazała, że rozpocznie od analizy 2 i 3 kryterium, gdyż te, w opinii prof. Magdaleny Piorunek, odczytywać można literalnie i recenzenci w stosunku do nich są zgodni. Prof. Piorunek odniosła się do kryterium drugiego – kandydat powinien posiadać doświadczenie w kierowaniu zespołami badawczymi, realizującymi projekty finansowe w drodze konkursów krajowych lub zagranicznych lub odbywać staże naukowe w instytucjach naukowych, w tym zagranicznych lub prowadzić prace naukowe w instytucjach naukowych, w tym zagranicznych. Prof. Magdalena Piorunek podkreśliła, że punkt ten sformułowany jest w taki sposób, że kandydat nie musi spełniać wszystkich tych kryteriów, ale może albo kierować zespołami badawczymi lub odbywać staże naukowe lub prowadzić prace naukowe w innych instytucjach naukowych i dodała, że należy stwierdzić literalnie, że kandydat to kryterium spełnia, ponieważ jak wszyscy recenzenci zauważyli, dr hab. Andrzej Murzyn przywołuje odbyte przez siebie staże naukowe w instytucjach naukowych, w tym zagranicznych (Czechy, Stany Zjednoczone Ameryki). W dalszej kolejności prof. Magdalena Piorunek odniosła się do trzeciego kryterium ww. ustawy – kandydat powinien posiadać osiągnięcia w opiece naukowej i powinien uczestniczyć co najmniej raz w charakterze promotora w przewodzie doktorskim – ten warunek był spełniony, kandydat z sukcesem promował doktoranta; następnie powinien co najmniej raz uczestniczyć w charakterze promotora pomocniczego w przewodzie doktorskim zakończonym nadaniem stopnia lub uczestniczyć w charakterze promotora w otwartym przewodzie – ten warunek również został spełniony – p. dr hab. Andrzej Murzyn jest promotorem w otwartym przewodzie doktorskim; trzeci warunek składający się na to kryterium – kandydat powinien co najmniej dwa razy uczestniczyć w charakterze recenzenta w przewodzie doktorskim lub habilitacyjnym lub w postępowaniu habilitacyjnym, dodając, że ten warunek także został spełniony, jak wskazali wszyscy recenzenci. Prof. Magdalena Piorunek podkreśliła, że mniej jednoznaczna jest sytuacja w odniesieniu do pierwszego punktu (kryterium) – kandydat powinien posiadać osiągnięcia naukowe znacznie przekraczające wymagania stawiane w postępowaniu habilitacyjnym. Prof. Magdalena Piorunek zauważyła, że to „przekraczanie” wymagań stawianych w postępowaniu habilitacyjnym, jak odczytali recenzenci, powinno

dotyczyć dwóch wymiarów: zarówno wymiaru ilościowego, jak i wymiaru jakościowego; wszyscy recenzenci są zgodni co do tego, że w wymiarze ilościowym warunek poszerzenia dorobku naukowego przekraczającego dokonania na poziomie habilitacyjnym był spełniony, chociaż jak dodała prof. Piorunek, może zastanawiać fakt, jak wskazuje prof. Leppert w swojej recenzji, ale także pozostali recenzenci, że kandydat nie dołączył wielu swoich publikacji, na które się powoływał, w tym nie dołączył do oceny żadnego artykułu naukowego opublikowanego po uzyskaniu stopnia doktora habilitowanego. Prof. Piorunek podkreśliła, że ocena dorobku kandydata opiera się na czterech pozycjach (2 książki autorskie: jedna związana z popularyzacją myśli Kena Robinsona, druga dotycząca opowiadania jako metody kształcenia w filozofii edukacji Egana; podręcznik „Współczesna filozofia edukacji. Kluczowe kwestie” oraz współredakcja pracy w języku angielskim). Prof. Magdalena Piorunek podkreśliła, że co do oceny jakości tego dorobku naukowego, pojawia się duży rozdźwięk pomiędzy recenzentami. Prof. Piorunek wskazała, że podsumowując to, co wcześniej powiedziała Pani Dziekan i co próbuje odczytać z recenzji, a więc co można powiedzieć na ich podstawie – to, że zasadniczym plusem tego dorobku naukowego p. dra hab. Andrzeja Murzyna jest fakt, że popularyzuje On dorobek mniej znanych, czy nieznanymi na polskim rynku edukacyjnym autorów i dodała, że recenzenci podkreślają, że Jego pozycje są wielowątkowe, że autor wykazuje w nich odczytanie, jest erudycyjny. W swojej wypowiedzi prof. Magdalena Piorunek odniosła się także do minusów, które pojawiały się w recenzjach, przede wszystkim w dwóch negatywnych recenzjach, czyli w recenzjach prof. Górniewicza i prof. Rutkowiak; sprowadzają się one do tego, że kandydatowi – jego tekstom, zarzuca się, że są one mocno zredukowane w warstwie teoretycznej; kandydat ma trudności z problematyką i konceptualizacją omawianych zjawisk, brakuje w tych tekstach krytycznej analizy podejmowanych fenomenów, są to prace o charakterze bardziej popularyzatorskim, bazujące na asocjacjach, niż na strukturyzacji treści problemów – to w recenzji prof. Rutkowiak. Z kolei prof. Górniewicz wskazywał na fakt pomijania przez kandydata w swoich publikacjach dorobku rodzimej pedagogiki i braku wpisania tego dorobku w aktualne badania i paradygmaty teoretyczne związane także z rodzimą edukacją. Prof. Magdalena Piorunek podkreśliła, że recenzenci wykazywali pewne wątpliwości, co do podręcznika akademickiego, który zaproponował kandydat do oceny („Współczesna filozofia edukacji. Kluczowe kwestie”); dyskusja toczyła się wokół doboru tych kluczowych kwestii, ale przede wszystkim wątpliwości dotyczyły tego, na ile rzeczywiście podręcznik akademicki (a tym jest książka proponowana przez dra hab. Andrzeja Murzyna) może być uznany za oryginalne dzieło naukowe, skoro ma przeznaczenie przede wszystkim dydaktyczne; ponadto wskazywano na to, że dzieło to jest rozszerzoną wersją wcześniej proponowanej publikacji, a więc walor oryginalności, jak pisze prof. Górniewicz, nie do końca był spełniony. Pani prof. Magdalena Piorunek, wskazała, że to byłyby główne pluse i minusy w obrębie tej jakościowej oceny dorobku kandydata, dodając, że każdy z członków Rady musi zważyć, które argumenty przeważają i czy rzeczywiście zostały spełnione te trzy kryteria, o których mówi art. 26. ww. ustawy. Na tym swoją wypowiedź prof. Magdalena Piorunek zakończyła. Następnie głos zabrał prof. zw. dr hab. Zbyszko Melosik, który zauważył, że procedowana sprawa jest bardzo skomplikowana i wymaga podjęcia wielu wątków i dodał, że rozpoczęła

się u schyłku Jego kadencji dziekańskiej. Prof. Zbyszko Melosik podkreślił, że prof. Agnieszka Cybal-Michalska oraz prof. Magdalena Piorunek ustosunkowały się do treści recenzji, natomiast On w swojej wypowiedzi odnie się do kwestii formalnych. Prof. Melosik wskazał, że Radzie Wydziału Studiów Edukacyjnych zarzuca się domyślnie pewne naruszenia formalne, które nie nastąpiły, a które eksponowane były w piśmie p. dra hab. Andrzeja Murzyna oraz w pismach Centralnej Komisji ds. Stopni i Tytułów. Prof. Zbyszko Melosik podkreślił, że z perspektywy Jego doświadczenia i wiedzy, jako członka Komisji i jako dziekana, nie zostały naruszone żadne procedury, w żadnym momencie tej skomplikowanej, wieloletniej sprawy, dodając, że w każdym momencie procedury te były egzekwowane, co można pokazać na dwóch przykładach. Pierwszy z nich, jak wskazał prof. Zbyszko Melosik, dotyczył zarzutu braku recenzentów, jako merytoryczno-proceduralny zarzut wobec rady Wydziału, czy wobec władz Wydziału, co jest zdaniem prof. Zbyszko Melosika zarzutem absurdalnym w świetle ustawy, a jak podkreślił prof. Melosik zarzut ten powtarzany jest jako ten, który może stanowić uprawomocnienie odwołania, z czym trudno się zgodzić, jak zauważył prof. Zbyszko Melosik, bowiem recenzenci zostali zaproszeni na posiedzenie Rady i nie ma przepisu, zgodnie z którym należałoby procedować w obecności np. co najmniej trzech recenzentów i dodał, że procedować można bez obecności recenzentów, zwracając przy tym uwagę, że ten element braku obecności recenzentów został wyeksponowany. Prof. zw. dr hab. Zbyszko Melosik w swej wypowiedzi przywołał także drugi przykład, a mianowicie zarzut braku uzasadnienia Uchwały – Pani Dziekan zapoznała członków Rady z treścią kolejnych dokumentów, dotyczących poszczególnych etapów, z których jasno wynika, że Uchwała została podjęta po zapoznaniu się z pełną dokumentacją. Wszystkie etapy procedowania przewodu, zdaniem prof. Melosika, były złożone i świadczyły o bardzo dobrym prowadzeniu sprawy i zarazem zaangażowaniu członków Rady w sprawę. Prof. Melosik zwrócił także uwagę na to, że z Jego perspektywy, wszystkie zarzuty formalne (jeśli istnieją) są bezzasadne – bardzo łatwo można je podważyć. Następnie prof. Zbyszko Melosik w swej wypowiedzi wskazał, że zarówno recenzenci byli autonomiczni, podobnie jak i komisja profesorska, która przedstawiła swój punkt widzenia w oparciu o recenzje i dyskusje, Rada Wydziału, która z kolei podjęła decyzję. Prof. Zbyszko Melosik dodał, że sprawa była i nadal pozostaje kontrowersyjna – dwóch recenzentów wypowiedziało się przeciw, trzech – za; decyzja Rady Wydziału również była autonomiczna. Prof. Zbyszko Melosik wskazał, że nie widzi żadnych podstaw do zakwestionowania jakiegokolwiek kontekstu formalnego sposobu prowadzenia procedury, na żadnym etapie. Następnie głos zabrał prof. zw. dr hab. Andrzej Twardowski, który wskazał, że w swojej wypowiedzi chciałby poruszyć kwestie, które były omawiane przez prof. Magdalenę Piorunek i dodał, że Centralna Komisja zwraca się do członków Rady Naukowej Dyscypliny Pedagogika o przeprowadzenie ponownie głosowania i wcześniej dyskusji; prof. Andrzej Twardowski podkreślił, że taki właśnie głos w dyskusji przedstawia; wskazał przy tym, że wnikliwie zapoznał się z treścią wszystkich recenzji, przeczytał również materiał, który dostarczył kandydat (w zasadzie dwa materiały, bowiem została dostarczona wersja rozszerzona autoreferatu) i zaznaczył, że ma nieodparte wrażenie, że właściwie recenzenci mieli ogromny kłopot z ustaleniem do końca, czy kandydat spełnia te ustawowe wymagania, a

więc posiadanie osiągnięć naukowych znacznie przekraczających wymagania stawiane w przewodzie habilitacyjnym. Prof. Andrzej Twardowski podkreślił, że uważa tak dlatego, że aczkolwiek trzy recenzje kończą się pozytywnymi konkluzjami, w tym dwie zdecydowanie pozytywnymi; prof. Roman Leppert przedstawił różne uwagi krytyczne w swojej recenzji, ale kończy pozytywnie; dwie recenzje są zdecydowanie negatywne i takimi konkluzjami się kończą. Prof. Twardowski następnie, jak podkreślił, powraca do punktu wyjścia swojej wypowiedzi i dodał, że sam kandydat stwierdził, że jednym z najważniejszych osiągnięć jego pracy naukowej jest właśnie ów podręcznik „Współczesna filozofia edukacji. Kluczowe kwestie”, przy czym, jak zwraca uwagę prof. Roman Leppert, że jest to podręcznik akademicki, a nie monografia naukowa, w rozumieniu oryginalnego opracowania problemu, zatem trudno uznać go za jedno z najważniejszych osiągnięć pracy naukowej; ponadto jest to już trzecia odsłona (na co zwróciła uwagę prof. Rutkowiak) podręcznika, który ukazał się po raz pierwszy w roku 1999 i został wznowiony w 2001 roku; prof. Twardowski zauważył, że trudno ustalić, w jakim stopniu ten podręcznik został udoskonalony, zmodyfikowany i stanowi rzeczywiście istotny wkład w pedagogikę oraz czy nie jest pewnym powtórzeniem, powieleniem i nie ma charakteru wtórnego, w stosunku do wcześniejszych opracowań. Prof. Andrzej Twardowski wskazał, że idąc dalej tropem poszukiwań osiągnięć naukowych znacznie przekraczających wymagania stawiane w przewodzie habilitacyjnym, należy podkreślić to, że recenzenci poświęcili dużo uwagi w swoich recenzjach dwóm pracom, które spełniają minimalne wymagania objętościowe stawiane monografiom naukowym, dodając, że konkretne chodzi o książkę pt. „Wokół Kena Robinsona kreatywnego myślenia o edukacji”, s. 115 (poddawana ona była wnikliwej ocenie p. prof. Górniewicza, p. prof. Rutkowiak oraz p. prof. Lepperta i ks. prof. Dziekońskiego), oraz o książkę pt. „Opowiadanie jako metoda kształcenia w świetle filozofii edukacji Kierana Egana”, s. 115. Prof. Andrzej Twardowski podkreślił, że nie o ilość stron tu chodzi i że zaskakuje Go duża sprzeczność, a mianowicie w recenzji ks. prof. Dziekońskiego, na str. 13, można przeczytać, że pozycję tę („Opowiadanie jako metoda...”) traktuje on jako tzw. książkę profesorską, która stanowi podstawę w postępowaniu o nadanie tytułu naukowego profesora; natomiast prof. Józef Górniewicz stwierdził w swojej recenzji (odnosząc się do książki „Opowiadanie jako metoda...”), że nie odnalazł w tekście całkowicie nowej idei, które byłyby dotąd nieobecne w polskim dyskursie pedagogicznym; prof. Twardowski dodał, że również prof. Górniewicz i prof. Leppert zarzucili zdecydowanie kandydatowi, że pomija w swoich opracowaniach bogatą literaturę przedmiotu, jeśli chodzi o polskich pedagogów współczesnych, którzy w kwestiach, które porusza kandydat, mieli i mają bardzo dużo do powiedzenia; często kandydat powołuje się na zagranicznych autorów, głównie filozofów, natomiast czasami psychologów i socjologów, natomiast bardzo rzadko pedagogów. Prof. Andrzej Twardowski wskazał, że w recenzjach odnalazł stwierdzenia, które są bardzo negatywne, a mianowicie, że kandydat w okresie po uzyskaniu stopnia doktora habilitowanego, nie opublikował żadnej pracy w czasopiśmie naukowych z zakresu nauk społecznych lub humanistycznych; w ciągu 11 lat od uzyskania habilitacji kandydat uczestniczył czynnie zaledwie w 15 konferencjach naukowych. Prof. Twardowski podkreślił, że sytuacja jest dość skomplikowana, bowiem, Jego zdaniem dorobek kandydata budzi poważne kontrowersje i dodał, że nie chciałby wpływać na kogokolwiek z

członków wysokiej Rady; zdaniem prof. Twardowskiego każdy musi podjąć decyzję zgodną z własnym sumieniem i zagłosować tak, jak uważa i na zakończenie wypowiedzi dodał, że mamy do czynienia z sytuacją interdyscyplinarności, tzn. kiedy mamy do czynienia z funkcjonowaniem badacza na pograniczu dwóch pokrewnych dyscyplin; oto jest taka sytuacja, jak podkreślił prof. Andrzej Twarowski, że dr hab. filozofii przedkłada pedagogom dorobek i występuje o tytuł profesora w oparciu o ten dorobek. Prof. Twardowski w swej wypowiedzi podkreślił, że pojawia się zawsze wtedy pytanie, czy kandydat reprezentujący daną dyscyplinę, a w tym przypadku filozofię, ma do zaoferowania coś nowego i twórczego w obszarze pedagogiki, co predestynowałoby go do uzyskania tytułu profesora w tej dziedzinie.

W dalszej kolejności głos zabrała prof. zw. dr hab. Iwona Chrzanowska, która wskazała, że większość kwestii, na które chciała zwrócić swą uwagę, zostały zauważone przez osoby, które dotąd zabrały głos w dyskusji, co z jednej strony wskazuje, na że te refleksje dotyczące jakości dorobku naukowego są bardzo podobne i dodała, że prof. Magdalena Piorunek bardzo dobrze pokazała na początku dyskusji, że pryncypialnie należy się do tego odnieść, czego oczekuje Centralna Komisja. Prof. Chrzanowska w swej wypowiedzi zwróciła także uwagę na jakość dorobku naukowego kandydata i podkreśliła, podobnie, jak Jej przedmówcy, problem główny, który się pojawia, a mianowicie kwestię oryginalności dorobku w kontekście trzeciej wersji publikacji wydanej najpierw w 1999 roku pod tytułem „Filozofa edukacji u schyłku XX w. Wybrane kwestie”, później w 2001 roku pojawiła się nowsza wersja i wreszcie w 2015 roku wydana zostaje ta, która przez autora postrzegana jest jako jedno z głównych jego osiągnięć. Prof. Iwona Chrzanowska wskazała, że problemem jest to, że nie wiadomo do końca, coż takiego nowego pojawiło się w tej kolejnej pozycji, poza tym, co twierdzi autor, że została ona znacznie poszerzona i pogłębiona i dodała, że po pierwsze, należałoby postawić pytanie o to, czy można mówić o dziele oryginalnym, a to jest jeden z głównych warunków, które są formułowane w kontekście definicji monografii naukowej; drugą kwestią, na którą zwróciła swą uwagę prof. Iwona Chrzanowska, jest kwestia oceny dorobku pod względem ilościowym; dorobek kandydata został pod tym względem oceniony jako duży. Prof. Chrzanowska odnosząc się do wykładu prof. Zbyszko Melosika, w którym mówił On o problemie ubiegania się o punkty, dążenia do ich zdobycia, co może być poważnym problemem, podkreśliła, że jeśli mamy do czynienia z kandydatem ubiegającym się o tytuł profesora, który ma indeks H3, który nie opublikował żadnego tekstu w czasopiśmie, który mimo, że był stypendystą Fullbrighta, był w Stanach Zjednoczonych i prawdopodobnie zna bardzo dobrze język angielski, nie opublikował, korzystając jakby z tych możliwości pobytu zagranicą, żadnego tekstu, który odnosiłby się do tych dwóch pozycji – małych monografii, które świetnie nadają się w kontekście pedagogiki porównawczej czy też filozofii edukacji do zaprezentowania refleksji pana profesora na szerszą skalę, a więc w wymiarze międzynarodowym. Prof. Iwona Chrzanowska wskazała, że pojawia się spory problem, bowiem z jednej strony mamy bogatą współpracę z zagranicą (Czechy, Francja, Stany Zjednoczone, Austria, Finlandia), z drugiej strony nie mamy żadnego tekstu opublikowanego w czasopiśmie anglojęzycznym, renomowanym, niewiele tak naprawdę za tym idzie. Prof. Iwona Chrzanowska dodała, że nie pamiętała poprzedniego głosowania w procedowanej

sprawie, ale po przypomnieniu przez Panią Dziekan, wskazała, że nie dziwi się temu rozstrzałowi głosów - 10 na tak, 5 na nie, 17 wstrzymujących; takie rozbieżności dotyczą tego, że dorobek ten jest bardzo kontrowersyjny i trudny do oceny i mimo, że zostały opracowane dwie negatywne recenzje i trzy pozytywne, to Ona również, tak, jak p. prof. Twardowski, dostrzegła w recenzji prof. Lepperta bardzo wiele krytycznych uwag i dodała, że musiało coś przekonać autora recenzji, że mimo wszystko był na tak; niemniej Jego stanowisko też pokazywało szereg wątpliwości, które miał. Prof. Iwona Chrzanowska podkreśliła, że to zaskoczenie dotyczące tego, jaki głos jednoznacznie należało wskazać, nie jest niczym ujmującym dla Rady, natomiast to kolejne pochylenie (po raz któryś wczytanie się w recenzje) będzie miało bardziej jednoznaczne oblicze w postaci głosowania członków Rady. Prof. Iwona Chrzanowska podkreśliła, że wie jak będzie głosowała, ponieważ przekonują ją pewne argumenty, które mają wymiar jakościowy.

W tym miejscu obrad dyskusja zakończyła się.

W zarządzonym przez Panią Dziekan głosowaniu w sprawie opinii dotyczącej poparcia wniosku o nadanie tytułu profesora dr. hab. Andrzejowi Murzynowi, wyniki były następujące: 9 głosów na tak, 31 głosów na nie, 16 głosów wstrzymujących się, innych głosów nie było. W głosowaniu wzięło udział 56 członków Rady spośród 64 uprawnionych do głosowania. Tym samym Rada Naukowa Dyscypliny Pedagogika wyraziła negatywną opinię ws. poparcia wniosku o nadanie tytułu profesora nauk społecznych dr. hab. Andrzejowi Murzynowi.

Protokołowała

/-/ dr Łukasz Ratajczak

Przewodnicząca

/-/ prof. dr hab. Agnieszka Cybał-Michalska

Uchwała 006/2020/2021/RNDP
Rady Naukowej Dyscypliny Pedagogika
Uniwersytetu im. Adama Mickiewicza w Poznaniu
z dnia 14 października 2020 r.
dotycząca opinii ws. poparcia wniosku o nadanie tytułu profesora
dr hab. Andrzejowi Murzynowi

§1

Rada Naukowej Dyscypliny Pedagogika Uniwersytetu im. Adama Mickiewicza w Poznaniu działając na podstawie art. 43 ust. 6 statutu UAM obowiązującego od dnia 1 października 2019 roku, po zapoznaniu się całościową dokumentacją negatywnie opiniuje wniosek o nadanie tytułu naukowego profesora w dziedzinie nauk społecznych dr hab. Andrzejowi Murzynowi.

Wyniki głosowania w sprawie poparcia Uchwały 006/2020/2021/RNDP dot. opinii Rady Naukowej Dyscypliny Pedagogika ws. poparcia wniosku o nadanie tytułu profesora dr hab. Andrzejowi Murzynowi:

Liczba osób uprawnionych do głosowania: 64

Liczba osób, które oddały głos: 56

TAK: 9

NIE: 31

WSTRZUMUJĘ SIĘ OD GŁOSU: 16

§2

Uchwała wchodzi w życie z chwilą jej podjęcia.

Przewodnicząca

Rady Naukowej Dyscypliny Pedagogika

Prof. dr hab. Agnieszka Cybal-Michalska

